

til Forstaaelse med hverandre om denne Sag, skulde naas. Dette var mit oprigtige Haab, et Haab, der var saa stærkt hos mig som hos nogen. Men hvad er sket? Der er sket det, at denne Forsvarskommission nu har siddet i 4 Aar, og ikke alene have vi ikke modtaget nogen Betænkning fra den, men alle Tegn tyde paa, at naar den en Gang kommer med en Betænkning, vil denne træde frem for os med en sørgelig Uenighed. Naar dette er Tilfældet, er der ikke nogen som helst Grund til at lade sig hindre af denne Kommissions fortsatte Tilværelse i at undersøge og forberede den Sag, der her er Tale om, paa den Maade, som den selv kræver, og er der noget, der ganske særligt trænger til en Forberedelse i Tide, er det netop Sagen vedrørende denne store Anstødssten for Enighed i Forsvarssagen: Københavns Befæstning.

Det er vor Gruppes Anskuelse, at Københavns Sø- og Landbefæstning er politisk, strategisk, militært og økonomisk en skadelig Foranstaltning. Det er vor Mening, at denne Befæstning bør og skal nedlægges. Det er mig naturligvis ikke ukendt — det ved jeg meget godt —, at endnu den Dag i Dag er der et Flertal i Hærens Officerskorps og et Mindretal i Befolkningen, som holde paa Københavns Befæstning. Det er mig ikke ukendt, men det er mig ogsaa godt bekendt, at dette Flertal i Hærens Officerskorps og dette Mindretal i Befolkningen svinde med hver Dag, og jeg ser med Sikkerhed Fremtiden saadan, at den nødvendige Forudsætning for, at vi kunne naa til en nogenlunde lykkelig og enig Løsning af Forsvarsspørgsmaalet, Nedlæggelsen af Københavns Befæstning, vil naas. Naar dette er min Synsmaade og Betragtningen hos den Gruppe, som jeg tilhører, er det naturligt, at vi ønske at forberede det, som bør komme, og som vi tro vil komme, og vi se ikke i denne sørgelige Forsvarskommissions fortsatte Tilværelse nogen Hindring for at handle derefter.

Naar vi nu en Gang naa saa vidt, at vi faa vedtaget og der udkommer en Lov om Nedlæggelse af Københavns Befæstning — jeg haaber, vi skulle se det, jeg haaber at leve den Dag eller i alt Fald, at de yngre skulle leve den Dag, da vi faa den Lov, der nedlægger Københavns Befæstning —, forestiller jeg mig, at man som den hensigtsmæssigste Maade til at træffe Disposition over de Grunde, som indtages af Københavns Befæstning, vil følge den Vej, at man ved kyndige Mænd

lader bestemme Værdien i Handel og Vandel af enhver Grund, som nu optages af Befæstningen, efter dens Beliggenhed, efter dens Flademaal og efter de Muligheder for at tjene andre Øjemed, som den indeholder, og at man efter at have bestemt Værdien deraf, overvejer og beslutter, hvad der af disse Grunde skal bevares for Staten til at tjene Statsøjemed, og hvad der — i anden Gruppe — skal søges afhændet til Kommunerne — der er jo her Tale om flere —, for at det kan finde Anvendelse i kommunalt Øjemed, og endelig — i tredje Gruppe — hvad der bør søges realiseret paa den for Statskassen fordelagtigste Maade til hvem som helst for de private Øjemeds Skyld, hvortil disse Grunde kunne tjene. Jeg tænker mig, dette vil være den hensigtsmæssigste Maade, hvorpaa man til den Tid vil kunne gaa frem, og jeg føler mig egentlig talt ret sikker paa, at naar Loven kommer, vil man gaa saadan frem. Men med dette Syn paa Forholdene siger jeg: Lad os i Tide tage den Ting under Overvejelse. Uden Skade for noget andet berettiget Formaal kunne vi gøre det — lad os tage det under Overvejelse. Det vil være af stor Nytte, at Offentligheden i Tide beskæftiger sig med disse Spørgsmaal, til hvis Afgørelse dens Kritik og Behandling vil være af overordentlig stor Værdi. Det vil være særdeles nyttigt, at den offentlige Forhandling af disse Spørgsmaal gaar forud for den administrative Behandling.

Med Tanken om dette og med Ønsket om, at vi skulle gøre denne nyttige Forberedelse, er det, at min Meningsfælle i Finansudvalget og jeg tillade os at stille denne Begæring om disse Oplysninger. At det ærede Regeringsflertal modsætter sig, at en saadan Begæring bliver stillet til Regeringen, tror jeg, er en Fejl af Partiet, jeg tror aldeles afgjort, at det er en Fejl. Stor Skade vil det ikke kunne gøre, for de Anskuelser, vi nære, skulle nok gaa sejrrigt frem, men det er en Fejl, thi der ligger intet andet for end dette, at Flertallet her vil dække Regeringen, dække det hos Regeringen, som er en Svaghed: at den ikke paa dette Punkt vover at foretage et i og for sig uskadeligt og i adskillige Henseender meget nyttigt Skridt, blot fordi det ikke vil være behageligt for hint omtalte Flertal i Officerskorps og Mindretallet i Befolkningen.

Min Gruppefælle i Finansudvalget — der desværre i Dag er sengeliggende og derfor ikke kan være til Stede her i Tinget og tage Ordet — og jeg have ikke til